

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Poláška a soudců JUDr. Petra Gemmela a JUDr. Zdeňka Krčmáře v právní věci žalobce **Ing. Jana Klášterského**, se sídlem v České Lípě, Boženy Němcové 2971, PSČ 470 01, jako insolvenčního správce dlužnice Oldřišky Chladíkové, proti žalovanému **ACEMA Credit Czech, a. s.**, se sídlem v Brně, Koblížná 71/2, PSČ 602 00, identifikační číslo osoby 26158761, zastoupenému JUDr. Petrem Kočím, Ph. D., advokátem, se sídlem v Praze 1 – Novém Městě, Opletalova 1535/4, PSČ 110 00, o popření pravosti vykonatelné pohledávky a určení pravosti nevykonatelné pohledávky, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 57 ICm 1391/2010, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužnice **Oldřišky Chladíkové**, narozené 13. února 1976, bytem v Zahradkách 152, PSČ 471 01, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. KSLB 57 INS 3290/2010, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. dubna 2012, č. j. 57 ICm 1391/2010, 102 VSPH 101/2011-76 (KSLB 57 INS 3290/2010), takto:

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. dubna 2012, č. j. 57 ICm 1391/2010, 102 VSPH 101/2011-76 (KSLB 57 INS 3290/2010), a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. dubna 2011, č. j. 57 ICm 1391/2010-54, **se zrušují** a věc **se vrací** Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „insolvenční soud“) dne 12. října 2010 se žalobce (Ing. Jan Klášterský jako insolvenční správce dlužnice Oldřišky Chladíkové) domáhal vůči žalovanému (tehdy pod obchodní firmou ACM Money Česká republika, a. s.) „rozhodnutí, že popření pohledávky žalovaného co do výše 238 222 Kč bylo učiněno po právu“ a současně určení, že „se nejedná o pohledávku vykonatelnou“. Žalobu (mimo jiné) odůvodnil tím, že žalovaný přihlásil do insolvenčního řízení dlužnice Oldřišky Chladíkové vykonatelné pohledávky v celkové výši 474 697 Kč, přičemž na přezkumném jednání konaném dne 20. září 2010 žalobce popřel pohledávku žalovaného do výše 238 222 Kč a ve výši 236 475 Kč ji uznal. Jako důvod popření uvedl neplatnost rozhodčí doložky, nedoložení nároků na úhradu nákladů dražby a nepřiměřenou výši úroků z prodlení. Výslovně uvedl, že „zároveň popřel vykonatelnost pohledávky“. Přestože žalovaný uplatnil přihlášenou pohledávku jako vykonatelnou, žalobce ji za vykonatelnou nepovažuje. Pohledávka žalovaného, kterou žalobce podanou žalobou zpochybňuje, sestává z nákladů rozhodčího řízení ve výši 35 235 Kč, z úroků z prodlení ve výši 0,25 % denně z částky 143 766 Kč za dobu od 24. května 2009 do 29. března 2010 v celkové výši 111 059 Kč a z náhrady nákladů za upuštění od dražby ve výši 91 928 Kč.

Dne 20. října 2010 podal u insolvenčního soudu žalobu o určení popřené pohledávky i věřitel (ACM Money Česká republika, a. s.). Podanou žalobou se vůči Ing. Janu Klášterskému, jako insolvenčnímu správci dlužnice Oldřišky Chladíkové, s poukazem na výsledek přezkumného jednání konaného dne 20. září 2010, domáhal určení pravosti pohledávky ve výši 91 928 Kč (představující náklady upuštění od dražby nemovitostí dlužnice). V žalobě uvedl, že pohledávka ve výši 91 928 Kč byla přihláшена jako nevykonatelná.

Insolvenční soud – poté, co řízení o obou žalobách spojil ke společnému řízení – rozsudkem ze dne 19. dubna 2011, č. j. 57 ICm 1391/2010-54, určil, že „popření vykonatelné pohledávky, co do výše 146 294 Kč, nevykonatelné pohledávky co do částky 91 928 Kč a vykonatelnosti v částce 382 768 Kč, kterou žalovaný uplatnil přihláškou č. P1 dne 30. března 2010 v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. KSLB 57 INS 3290/2010, je po právu“ (bod I. výroku) a dále rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 5. dubna 2012, č. j. 57 ICm 1391/2010, 102 VSPH 101/2011-76 (KSLB 57 INS 3290/2010), potvrdil rozsudek insolvenčního soudu „ve znění, že žalovaný nemá za dlužnicí vykonatelnou pohledávku v celkové výši 146 294 Kč podle rozhodčího nálezů č. j. 19935/2009 vydaného rozhodcem JUDr. Bc. Martinem Kulhánkem, Ph. D. a nevykonatelná pohledávka žalovaného ve výši 91 924 Kč z titulu náhrady nákladů upuštění od dražby není po právu“ (první výrok). Dále rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

Soudy vyšly z toho, že:

1/ Žalovaný jako věřitel uzavřel s dlužnicí dne 29. srpna 2008 smlouvu o úvěru č. 2202, na jejímž základě jí poskytl „úvěr“ ve výši 120 000 Kč. V čl. VI. smlouvy o úvěru se účastníci smlouvy dohodli, že spory budou řešeny před rozhodcem, který bude jmenován jednatelem společnosti HONESTA, s. r. o. ze seznamu rozhodců vedených touto obchodní společností. Úvěr byl zajištěn zástavním právem k nemovitosti ve vlastnictví dlužnice.

2/ Rozhodce JUDr. Bc. Martin Kulháněk, Ph. D. rozhodčím nálezem ze dne 3. června 2009, č. j. 19935/2009, uložil dlužnici zaplatit žalovanému celkem 382 770 Kč.

3/ K vymožení této pohledávky uzavřel žalovaný dne 4. září 2009 se společností EURODRAŽBY.CZ a. s. (dále jen „dražebník“) smlouvu č. 270/2009-N, o provedení dražby nedobrovolné. Pro případ, že bude od dražby upuštěno, se žalovaný zavázal zaplatit dražebníkovi jeho účelně vynaložené náklady.

4/ Dne 13. listopadu 2009 požádal žalovaný dražebníka o upuštění od dražby. Dražebník od dražby upustil a vyúčtoval žalovanému na účelně vynaložených nákladech částku 91 928 Kč.

5/ Dne 30. března 2010 podal žalovaný jako věřitel insolvenční návrh, jímž se domáhal zjištění úpadku dlužnice. Přílohou insolvenčního návrhu byla přihláška vykonatelné pohledávky ve výši 382 770 Kč (součástí této částky byl také smluvní úrok z prodlení v celkové výši 111 059 Kč a náklady rozhodčího řízení ve výši 35 235 Kč) a nevykonatelné pohledávky ve výši 91 928 Kč (náklady dražby).

6/ U přezkumného jednání konaného dne 20. září 2010 žalobce popřel pohledávku žalovaného co do částky 238 222 Kč, sestávající z vykonatelné pohledávky – smluvního úroku z prodlení ve výši 111 059 Kč a z nákladů rozhodčího řízení ve výši 35 235 Kč, a z nevykonatelné pohledávky 91 928 Kč – nákladů dražby. Jako důvod popření úroku z prodlení uvedl jeho nepřiměřenou výši, u nákladů rozhodčího řízení neplatnost rozhodčí doložky a u nákladů řízení jejich neprokazatelnost.

Na tomto základě odvolací soud – odkazuje na usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. května 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, uveřejněné pod číslem 121/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné též na webových stránkách Nejvyššího soudu – přisvědčil insolvenčnímu soudu v závěru, že rozhodčí smlouva je neplatná podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), neboť neobsahuje přímé určení rozhodce, ale pouze odkazuje na seznam vydaný právníkem osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona. Rozhodčím nálezem tak nebylo pravomocně rozhodnuto a žalobce proto důvodně popřel pohledávku ve výši 35 235 Kč z titulu náhrady nákladů rozhodčího řízení.

Rovněž popření pohledávky ve výši 91 928 Kč, představující náklady na provedení dražby, shledal odvolací soud důvodným, neboť v případě, kdy rozhodčím nálezem nebylo pravomocně rozhodnuto o povinnosti dlužnice zaplatit žalovanému částku 382 770 Kč, nemohl žalovaný tuto částku následně prostřednictvím dražby vymáhat a náklady na dražbu tak jdou k jeho tíži.

Odvolací soud měl konečně za důvodné i popření pohledávky ve výši 111 059 Kč, představující úrok z prodlení se splacením úvěru ve výši 0,25 % denně, neboť na smlouvu o úvěru se „podle ustanovení § 262 odst. 1 obchodního zákoníku vztahují ustanovení občanského zákoníku, a to jak ustanovení o spotřebitelských smlouvách (viz § 52 – 57), tak ustanovení o platnosti právních úkonů včetně ustanovení § 39“. Z uvedeného odvolací soud dovodil, že občanský zákoník vylučuje dohodu o úroku v jiné než nařízením vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku stanovené výši, proto měl dohodu o smluvním úroku z prodlení za neplatnou. Návrhu žalovaného, aby mu namísto přihlášeného úroku přiznal právo na

zákonný úrok z prodlení ve výši 10 281 Kč, odvolací soud nevyhověl s odůvodněním, že nárok na zákoný úrok z prodlení žalovaný v insolvenčním řízení neuplatnil.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, které má za přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, tedy uplatňuje dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. a požaduje, aby Nejvyšší soud rozsudky obou soudů zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolatel konkrétně namítá, že rozhodčí nález je veřejnou listinnou a insolvenční soud i insolvenční správce jsou jím vázáni. Jediným způsobem k odstranění účinku rozhodčího nálezu je postup podle ustanovení § 31 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. V rámci insolvenčního řízení je možné popírat pouze existenci pohledávky přiznané rozhodčím nálezem, nikoliv přezkoumávat rozhodčí nález samotný. Soudy tedy měly posuzovat pouze to, zda rozhodčí doložka byla uzavřena, nikoliv její platnost.

Podle dovolatele měly soudy v rámci přezkumu pohledávky přiznané rozhodčím nálezem pohlížet na pohledávku jako na vykonatelnou a insolvenční správce byl povinen prokazovat důvod popření. Uplatnit mohl pouze skutečnosti, které nebyly uplatněny dlužníkem v předchozím řízení, které předcházelo vydání rozhodčího nálezu; důvodem popření však nemohlo být jiné posouzení věci. K tomu dovolatel odkazoval na ustanovení § 199 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spatřuje dovolatel také v tom, že mu soudy nižších stupňů „nepřiznaly“ zákoný úrok z prodlení. V tom dovolatel shledává rozpor se stávající judikaturou Nejvyššího soudu (konkrétně pak poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. května 2012, sp. zn. 31 Cdo 717/2010, uveřejněný pod číslem 104/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. června 2008, sp. zn. 32 Cdo 3010/2007, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. srpna 2005, sp. zn. 33 Odo 875/2005), z níž podle dovolatele vyplývá, že dospěje-li soud k závěru o neplatnosti dohody o výši úroku z prodlení, musí se zabývat nárokem na zákoný úrok z prodlení.

Nejvyšší soud předesílá, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé může být přípustné pouze podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (o situaci předvídanou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. nejde), tedy tak, že dovolací soud – jsa přitom vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně jejich obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) – dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

S ohledem na datum vydání rozhodnutí o úpadku jsou pro další úvahy Nejvyššího soudu podstatná níže uvedená ustanovení insolvenčního zákona v jeho znění účinném do 30. března 2011 (k tomu srov. čl. II bod 1. přechodných ustanovení k zákonu č. 69/2011 Sb., jímž byl s účinností od 31. března 2011 novelizován insolvenční zákon).

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným pro posouzení otázky, zda v případě, kdy je pohledávka věřitele doložena rozhodčím nálezem, je možné v insolvenčním řízení

– pro závěr o povaze pohledávky – zkoumat i platnost uzavřené rozhodčí doložky nebo pouze to, zda rozhodčí doložka vůbec byla uzavřena, a za jakých podmínek. V tomto směru není napadené rozhodnutí zcela v souladu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu.

K otázce platnosti rozhodčích doložek obsažených v adhézních smlouvách a k posuzování pohledávek přiznaných rozhodčími nálezy vydanými na základě těchto rozhodčích doložek pro nároky vzešlé ze spotřebitelských smluv (jež podléhají ochraně unijního práva na základě směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách) se Nejvyšší soud vyjádřil v řadě svých rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

1/ Není-li uzavřena rozhodčí smlouva, není vydaný rozhodčí nález způsobilým exekučním titulem bez zřetele k tomu, že povinný v rozhodčím řízení neexistenci rozhodčí smlouvy nenamítl (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2010, sp. zn. 20 Cdo 3284/2008, uveřejněné pod číslem 83/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek - dále jen „R 83/2011“).

2/ Od právního názoru vyjádřeného v (důvodech) R 83/2011 a dalších rozhodnutích Nejvyššího soudu, že „jiná situace (než v případě neexistence rozhodčí doložky) by nastala v případě, že by rozhodčí smlouva uzavřena byla, byť neplatně, a že v takovém případě by obrana žalovaného spočívala v podání žaloby na zrušení rozhodčího nálezu“ (z něhož vychází i napadené rozhodnutí odvolacího soudu), se Nejvyšší soud odklonil v usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 10. července 2013, sp. zn. 31 Cdo 958/2012, uveřejněném pod číslem 92/2013 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 92/2013“ – pro případ, kdy rozhodčí nález vydal rozhodce, jenž k tomu neměl pravomoc podle zákona o rozhodčím řízení (byl určen odkazem na „rozhodčí řád“ vydaný právníkem osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona). Nejde pak o titul způsobilý k nařízení soudního výkonu rozhodnutí (exekuce); kdyby již byl soudní výkon rozhodnutí nebo exekuce nařízen, musí být soudní výkon rozhodnutí (exekuce) v každém jeho stádiu pro nepřípustnost zastaven podle § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř., jakmile soud zjistí (dodatečně) nedostatek pravomoci rozhodce, který nález vydal.

3/ K závěrům formulovaným v R 92/2013 se Nejvyšší soud následně přihlásil i pro insolvenční poměry v rozsudku ze dne 31. března 2014, sen. zn. 29 ICdo 2//2011 a v usnesení ze dne 29. dubna 2014, sen. zn. 29 ICdo 18/2014.

Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud nepochybil, když vyšel z toho, že v insolvenčním řízení lze i v případě, kdy věřitel přihlásí pohledávku jako vykonatelnou, což dokládá rozhodčím nálezem opatřeným doložkou vykonatelnosti, posoudit, zda „je rozhodčí nález pro dlužníka závazný“, tedy zda byl vydán rozhodcem, který k tomu měl pravomoc.

Odvolací soud nicméně plně nerespektoval judikatorní závěry, v nichž se Nejvyšší soud vyslovil ke způsobu řešení tohoto „sporů o vykonatelnost“ pohledávky insolvenčního věřitele.

V usnesení ze dne 18. července 2013, sen. zn. 29 NSČR 25/2011, uveřejněném pod číslem 105/2013 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 105/2013“), Nejvyšší soud zformuloval a odůvodnil závěr, podle něhož zjištění, že přihlášená pohledávka je pohledávkou vykonatelnou, nemá vliv na pravost, výši ani na pořadí pohledávky a s přihlédnutím k úpravě obsažené v ustanovení § 199 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona

na straně jedné a k ustanovení § 198 odst. 1 insolvenčního zákona na straně druhé má vliv jen na posouzení, kdo je povinen podat žalobu a z jakých důvodů může pohledávku popřít co do pravosti nebo výše (§ 199 odst. 2 insolvenčního zákona).

Tamtéž dodal, že popřel-li insolvenční správce (bez zásahu insolvenčního soudu v průběhu přezkumného jednání) přihlášenou pohledávku jako „nevykonatelnou“, ačkoli věřitel pohledávku přihlašoval jako „vykonatelnou“, lze spor o povahu popření (jež se může projevit v omezení popěrných důvodů ve smyslu § 199 odst. 2 části věty za středníkem insolvenčního zákona) vést jen v rámci včas a řádně zahájeného incidenčního sporu. Jestliže pohledávka přihlášená věřitelem jako „vykonatelná“ byla při přezkumném jednání přezkoumána coby pohledávka „nevykonatelná“ a popřena co do pravosti, pak věřitel, jehož insolvenční správce vyzval postupem podle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona k podání incidenční žaloby o určení pravosti takové pohledávky, byl povinen postupovat podle § 198 insolvenčního zákona (podat ve stanovené lhůtě žalobu o určení pravosti pohledávky u insolvenčního soudu).

Z uvedeného plyne, že právní posouzení věci odvolacím soudem, který neposuzoval, v jakém režimu byla pohledávka přezkoumána (zda pohledávka byla přezkoumána jako vykonatelná), je přinejmenším neúplné a proto i nesprávné. Bez vyjasnění této otázky přitom není možno posoudit aktivní věcnou legitimaci žalobce (insolvenčního správce) podat incidenční žalobu. Závěr, zda žalobu podala k tomu oprávněná osoba, je přitom důvodem pro odmítnutí žaloby dle § 160 odst. 4 věty první insolvenčního zákona (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2013, sen. zn. 29 ICdo 11/2012, uveřejněné pod číslem 66/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Rovněž v řešení další dovoláním otevřené otázky, a to zda v případě, kdy je v incidenčním sporu shledána výše smluvního úroku z prodlení nezákonnou, je možné přiznat věřiteli zákonný úrok z prodlení, je rozhodnutí odvolacího soudu v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu.

V rozsudku ze dne 31. května 2011, sp. zn. 29 Cdo 4704/2010, uveřejněném pod číslem 81/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud vysvětlil, že popření pohledávky konkursního věřitele správcem konkursní podstaty co do požadované sazby úroku z prodlení umožňuje soudu, aby – shledá-li výhradu neplatnosti ujednání o sazbě úroku z prodlení důvodnou – žalobu o určení pravosti pohledávky zamítl (jen) v rozsahu, v němž požadovaná sazba úroku z prodlení převyšovala zákonnou sazbu.

Tento názor, byť byl zformulován při výkladu zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, se plně uplatní i při posuzování pravosti a výše popřených pohledávek v režimu insolvenčního zákona.

Závěr odvolacího soudu, podle něhož požadavku žalovaného, aby mu soud v incidenčním sporu přiznal (alespoň) zákonný úrok z prodlení, nelze vyhovět, neboť uvedený nárok žalovaný v insolvenčním řízení neuplatnil, tak není správný.

Nejvyšší soud proto rozsudek odvolacího soudu, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2 věta za středníkem o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243d odst. 1 části věty první za středníkem a § 226 odst. 1 o. s. ř.).

V novém řízení bude znovu rozhodnuto o nákladech řízení, včetně řízení dovolacího.

Jen „pro úplnost“ (bez vlivu na výsledek dovolacího řízení v této věci a pouze v zájmu předejití dalších sporů) Nejvyšší soud dodává, že je-li až v průběhu incidenčního sporu, zahájeného žalobou popírajícího insolvenčního správce, zjištěno (vyjasněno), že popřená pohledávka věřitele byla při přezkumném jednání přezkoumána jako nevykonatelná (ač byla přihlášená jako vykonatelná), nelze vůči přihlašujícímu věřiteli, který se účastnil přezkumného jednání, vyvozovat pro něj nepříznivé důsledky vyplývající z toho, že nepodal incidenční žalobu. Jinými slovy řečeno, není-li při přezkumném jednání nepochybné, že pohledávka věřitele, přihlášená jako vykonatelná, byla přezkoumána jako pohledávka nevykonatelná, nelze než uzavřít, že věřitel takto přezkoumané a popřené pohledávky nebyl řádně poučen, jak má v insolvenčním řízení dále postupovat. Přestože tedy věřitel byl přítomen při přezkumném jednání, musí mu v takovém případě insolvenční správce zaslat vyrozumění ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 insolvenčního zákona (k tomu srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2011, sp. zn. 29 Cdo 3582/2010, uveřejněné pod číslem 97/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Lhůta k podání incidenční žaloby věřiteli neuplyne dříve než 15 dnů od doručení písemného vyrozumění (§ 198 odst. 1 věta první insolvenčního zákona).

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; účastníkům incidenčního sporu se však doručuje i zvláštním způsobem.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 30. října 2014

Mgr. Milan P o l á š e k, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ingrid Rafajová, DiS.